

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 10/04/2024.

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 92

Mỗi ngày lên lớp là mỗi ngày chúng ta được gột rửa tập khí của mình thông qua những lời dạy tinh hoa của Hòa Thượng. Nếu không được nhắc nhở, chúng ta sẽ mãi trôi lăn trong tập khí xấu ác của mình, đặng tới “*Tài Sắc Danh Thực Thùy*” thì dính “*Tài Sắc Danh Thực Thùy*” – thứ đã bám víu chúng ta từ vô lượng kiếp.

Thế nhưng chúng sanh chúng ta nghe lời của Phật dạy lại chẳng khác gì “*nước đổ đầu vịt*”, nghe rồi lại quên hết. Cho nên ngày ngày chúng ta phải nghe, phải học tập để được tưới tắm. Nếu không được nhắc nhở thì chúng ta gần như không có tu hành.

Phật dạy rằng chỉ khi chúng ta chứng tứ quả A La Hán thì mới tin vào chính mình. Người chứng sơ quả Tu Đà Hoàn là đã không còn thấy “*ta*” và cái “*của ta*” nghĩa là họ không bị nhiễm bởi “*danh vọng lợi dưỡng*” thế nhưng Phật vẫn khẳng định phải là chúng A La Hán mới đủ tự tin vào bản thân.

Cho nên chúng ta ngày ngày phải kiểm soát tập nghiệp của mình. Hòa Thượng nói một câu mà chúng ta phải nhớ rằng hằng ngày chúng ta làm việc sai trái, bất thiện tuy người ta không tìm đến mình báo thù nhưng nghiệp bất thiện mà mình đã tạo sẽ vẫn chướng ngại việc tu hành của mình, cản trở mình thay đổi làm mới chính mình.

Tại sao vào giờ lên lớp học này, có người ngồi tỉnh táo nhưng có người lại rất mệt mỏi, bị “*Thùy*” chi phối, tìm cách để đi ngủ? Đó là vì nghiệp chướng. Từ hôm chúng ta tổ chức Đại Lễ Tri Ân Cha Mẹ và Vợ Chồng đến nay, chỉ ba ngày sau khi tổ chức, mọi nề nếp của tôi lại trở về bình thường, luôn luôn thức trước giờ đồng hồ báo thức. Tỉnh dưỡng trước khi chuông reo và đúng giờ thì phải dậy chứ không lăn qua lăn lại. Đây mới là “*tinh tấn*”. Rất nhiều người phạm phải lỗi thất thường lúc thì dậy 2 giờ, 3 giờ, 3 giờ 30 mà vẫn tưởng mình là “*tinh tấn*” rồi hôm sau lại 5 giờ, 6 giờ nhưng thực ra là “*tinh tướng*”.

Đã chục năm nay, có mấy vị bác sỹ cảnh báo với tôi rằng: “*Thầy có thể chết bất cứ lúc nào!*”. Năm 2014, một bác sỹ nổi tiếng về tim mạch nói rất mạnh mẽ với tôi rằng: “*Không uống thuốc là sẽ chết!*” Đi khám thì thế nhưng về nhà tôi bỏ luôn không uống, toa thuốc tôi vẫn còn giữ y nguyên. Đến bây giờ tôi vẫn chưa chết, các vị biết vì sao không?

Tôi biết mình sẽ chết nên chẳng uống thuốc, bao nhiêu tiền đều đem đi phóng sanh, bố thí. Bốn năm sau, tôi uống thuốc vì nghĩ rằng cơ thể mình thực sự có bệnh, không phá chỗ này thì sẽ phá chỗ khác. Hơn nữa, tôi nghe Hòa Thượng giảng rằng chúng ta ăn cơm là vì người khác mà ăn (*thực*), ngủ cũng vì người khác mà ngủ (*thùy*), cho nên tôi uống thuốc cũng vì người khác mà uống chứ không phải vì mình. Bên cạnh đó là việc duy trì nếp sống đều đặn. Vào những dịp vui nhất, gia đình được đoàn tụ, con cháu về đủ cả, tôi vẫn ngủ đúng giờ để buổi sáng dậy đúng giờ lễ Phật.

Nói đến “*danh*”, đến “*tài*”, chúng ta là người đệ tử của Phật đương nhiên không thể chìm đắm trong “*danh lợi*”, tính toán để lấy tiền người khác. Người Quân tử thế gian còn “*Nhân phi nghĩa bất giao, vật phi nghĩa bất thủ*” tức là con người không có đạo nghĩa thì không giao kết, vật chất tài sản không thuộc về mình thì không lấy. Sâu xa hơn là tài vật đáng là của mình cũng không muốn lấy chứ làm gì có chuyện đáng mặt đệ tử của Phật, học trò của Thánh Hiền mà còn rắp tâm mưu toan lấy của người.

Trong bài học hôm qua, chúng ta có nhắc đến: “*Quân tử không còn qua lại với ai đó, thì nhất định không nhắc tới một lời*”. Tôi đã viết đi viết lại câu nói này bằng chữ Hán, càng viết thì càng hiểu sâu hơn lời dạy của Thánh Hiền. Người quân tử còn như vậy huống chi chúng ta đang cần cầu tâm thanh tịnh thì nhất định không dính mắc, không vướng bận.

Đến với Phật là đến với sự thật, đến với nỗ lực hoàn thiện bản thân, cải đổi chính mình. Làm gì có chuyện miệng mình nói tôi đây là người học Phật mà bản thân vẫn còn chìm đắm trong “*năm đục sáu trần, tham sân si mạn*”. Đây không phải là tư cách của người học Phật.

Hòa Thượng nói chúng sanh ngày ngày tạo nghiệp rồi thọ báo, chư Phật Bồ Tát biết tường tận nhưng không nói một lời vì cơ duyên chưa chín muồi nên có nói họ cũng không nghe, không hỏi đâu lại còn phỉ báng, tạo thêm nghiệp. Thậm chí, họ còn lấy lời dạy của Phật Bồ Tát Thánh Hiền ra để buôn bán.

Hòa Thượng từng kể rằng Ngài đã nổi hết da gà khi nghe thấy hai người tu hành nói chuyện với nhau. Một người hỏi người kia: “*Ông có tin Nhân-Quả không? Chứ tôi không tin đâu! Làm gì có Nhân-Quả!*”. Nhân-Quả là gì? Trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu, gieo nhân lành gặt quả lành, gieo nhân ác gặt quả ác.

Câu chuyện trên không những là của người khác mà còn là của chính chúng ta. Hãy xét lại xem chúng ta có tin sâu Nhân-Quả không? Nếu tin, chúng ta đã không dám tác ý, không dám khởi tâm động niệm vì tất cả đều sẽ trở thành nghiệp. Dẫn nghiệp xấu sẽ đưa đến kết quả xấu. Trong vô hình, hằng ngày chúng ta không sợ Nhân-Quả nên vẫn bê tha phóng túng, tùy tiện, làm những việc tổn hại âm đức hay tổn hại phước báu trong sinh mạng của chính mình. “*Lộc tận thì nhân vong*” khi hết phước rồi thì chết một cách thâm trầm.

Phật Bồ Tát nhìn thấy hết lỗi lầm của chúng ta nhưng chưa nói mà chờ cơ duyên khi chúng ta chân thật hồi đầu, có thể tiếp nhận thì Phật mới nói. Câu nói của Hòa Thượng làm tôi thấy rất an ủi là: “*Phật Bồ Tát luôn ở bên bạn, luôn chờ bạn giác ngộ, chân thật tiếp nhận thì Phật Bồ Tát sẽ đến.*” Còn chúng ta thì cưỡng cầu phan duyên nên thấy lỗi người là liền nói ngay.

Hòa Thượng lại chỉ dạy chúng ta không nên nói lỗi người và nêu chúng ta nói lỗi lầm của người khác đích thực là đang nói lỗi lầm của chính mình. Ngài cũng dạy chúng ta không nên tùy tiện mà tán thán người.

Việc làm này phải có trí tuệ. Thầy Thái Lễ Húc từng giảng trong bộ sách Con Đường Đạt Đến Nhân Sinh Hạnh Phúc rằng nếu có tán thán thì chúng ta nên khen đức hạnh của người chứ không khen cái đẹp hay năng lực. Tất cả chúng sanh chỉ cần dụng tâm đúng thì sẽ có đầy đủ năng lực làm việc. Tuy nhiên, người thế gian vì muốn được việc của mình nên khen để người ta vui mà làm cho mình.

Vì ưa lời khen nên chúng sanh dễ bị lừa gạt, đúng là “*mật ngọt chết ruồi!*” Hòa Thượng từng nói rằng: “*Chúng sanh ngày nay thích nghe gạt không thích nghe khuyên.*” Lời khuyên bao giờ cũng chỉ trích ra lỗi của chúng ta. Chúng ta là người học Phật, là người có trí tuệ đừng trở thành con ruồi chết vì giọt mật.

Hòa Thượng nói muốn có đức hạnh học vấn tròn đầy thì phải từ nơi chính mình nỗ lực quay về năm đức “*Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi*” và Lục Hòa Kính. Cần phải có “*Trải nghiệm sống*” có giá trị như Thầy Trần Đại Huệ từng chia sẻ. “*Sống*” không phải là hưởng thụ mà là “*hy sinh quên mình vì người mà phục vụ*”. Từ đó mới thành tựu được đức hạnh học vấn của mình còn kiến thức học đường chỉ là sự khởi đầu. Lục Tổ Huệ Năng là người không biết một chữ vậy mà Ngài trở thành Tổ Sư. Kinh pháp nào Ngài cũng hiểu nghĩa và giảng một cách tường tận.

Đây chính thể hội để chúng ta xem lại chính mình, ngày ngày đã nghe lời, thật làm chưa? Hay chỉ nghe và nói lại, nghe để rồi đi lừa gạt người ta?

Phật và các đời tổ sư đại đức hay các quý Thầy luôn căn dặn chúng ta “*y giáo phụng hành*” nhưng chúng ta chỉ hứa mà không làm. Trên thì lừa dối chư Phật, Thầy Tổ, dưới thì lừa dối Cha Mẹ, bạn bè thậm chí lừa dối cả chúng sanh. Trong gần 2000 giờ học tập với Hòa Thượng, rõ ràng Ngài lặp đi lặp lại rất nhiều lời chỉ bảo, sách tấn nhưng với tôi những lời nói tinh hoa của Ngài vẫn luôn như mới vì tôi làm chưa tốt.

Hòa Thượng từng kể có một vị cựu thủ tướng lớn tuổi nói với Ngài rằng ông rất kính trọng Phật pháp vì “*Phật pháp thật làm*”. Chúng ta nghe câu nói này thì xét lại xem hằng ngày chúng ta có thật làm không? Chúng ta đã nghe lời của Phật Bồ Tát Thánh Hiền hay đang nghe lời của ai đó? Liệu lời của ai đó có tương thích với lời của Phật Bồ Tát Thánh Hiền?

Có người dạy người khác bố thí nhưng tiền vào túi của họ thì càng nhiều càng tốt. Họ khuyên người khác có lời nói, tư tưởng, hành vi phải chánh, chánh ngữ, chánh nghiệp, chánh mạng, chánh định, chánh tinh tấn v.v.. nhưng bản thân họ lại tinh tấn (siêng năng) làm việc ác để lấy tiền người khác hay nói một đằng làm một nẻo không phù hợp với lời dạy của Phật Bồ Tát Thánh Hiền.

Nếu mình khuyên người xả một thì mình phải xả gấp đôi, người ta xả gấp đôi thì mình xả gấp bốn. Đó mới là người chân thật y giáo phụng hành.

Lúc Ngài Lý Bình Nam mở ra Lớp Cao Đẳng Phật Học thì Hòa Thượng trần trở nói với Ngài rằng: *“Thưa Thầy! Thầy mở ra lớp này mà khi trình độ Phật học của họ đạt đến cao đẳng rồi nhưng nếu tư tưởng của họ sai, đem Phật pháp diễn giải lệch lạc, vậy thì ai sẽ là người hiệu đính cho họ ạ?”* Ngài Lý Bình Nam nghe xong cũng ưu tư. Cho nên chỉ còn cách truyền dạy cho họ nhận thức Phật pháp đúng đắn nhất để họ đừng hiểu sai, đừng làm sai rồi dẫn dắt nhiều người làm sai theo.

Hòa Thượng nói chúng ta học Phật để tự hoàn thiện mình rồi đem sự hoàn thiện ấy giúp chúng sanh cũng hoàn thiện. Chữ “độ” chúng sanh không phải là bề trên độ cho bề dưới mà chữ “độ” chính là phục vụ. Đã là người đi phục vụ thì không đòi hỏi, hoàn toàn vô điều kiện phục vụ, hoàn toàn chí công vô tư.

Thế nhưng, Phật pháp đang bị người ta lợi dụng quá nhiều nên chúng sanh ngày nay được nghe Phật pháp chân chánh là điều vô cùng khó – *“Thân người khó được, Phật pháp khó được nghe”*. Chúng ta thật là may mắn vì được học tập hằng ngày nên mới nhận ra tà và chánh, đúng và sai. Phật pháp chân chánh là hy sinh phụng hiến, là chí công vô tư, là chân thật xả mình vì người mà phục vụ.

Hòa Thượng nói Phật pháp chân chánh là không nhắc đến tiền. Ấy vậy mà người ta có thể mở lớp học Phật pháp để lấy tiền. Có người khuyên Hòa Thượng rằng quy y cho người ta thì phải lấy tiền. Hòa Thượng nói: *“Đó là cách làm của người khác còn tôi thì không làm như vậy”*. Thích Ca Mâu Ni Phật đến thế gian này hoàn toàn vì thế gian phục vụ, không có ngày nghỉ hè cũng không có ai trả tiền lương.

Hôm qua có người nhắn tin hỏi tôi rằng nếu họ đến lấy nhiều lần những sản phẩm biếu tặng mà Hệ Thống Khai Minh Đức làm ra thì có sao không? Tôi nhắn tin lại rằng: *“A Di Đà Phật hoan nghênh sẵn lòng!”*. Có lẽ đâu đó họ vẫn có sự nghi ngại, không biết đây là thật hay là cái bẫy bởi thế gian này có quá nhiều bẫy khiến người ta lo sợ.

Vừa rồi báo đăng tin là có người bị mất tiền tỷ chỉ vì bị lừa đăng ký trại hè cho con. Nghe mà quá đau lòng! Con người ngày nay quá xấu ác, đáng lẽ việc như vậy không nên làm mới phải! Chúng ta quá may mắn vì chúng ta không bị lừa! Từ xưa đến giờ tôi không dùng facebook, zalo, không vận động, không kêu gọi ai đóng góp làm bất cứ việc gì là để tránh tạo ra tiền lệ. Đó là vì người mà lo nghĩ!

Trong bối cảnh này, chúng ta phải cố gắng hơn nữa, càng phải chân thật cho đi một cách vô điều kiện. Một minh chứng cho việc làm của chúng ta là trong nhiều năm qua, chúng ta đã tổ chức Đại Lễ Tri Ân Cha Mẹ trên khắp cả nước. Hoạt động này đã nhận được sự tin tưởng của mọi người.

Hòa Thượng nhắc chúng ta rất nhiều lần về lời Phật dạy trên Kinh Vô Lượng Thọ rằng: “*Khéo giữ khẩu nghiệp, không nói dối người. Khéo giữ thân nghiệp, không mất oai nghi. Khéo giữ ý nghiệp, thanh tịnh vô nhiễm*”. Đều là chú trọng ba nghiệp. Trong đó đáng chú ý đến khẩu nghiệp.

Nếu chúng ta trùng tuyên lại lời của Phật mà sai thì rất đáng sợ hay mỗi chúng ta sau khi nói lời của Phật mà có những hành động sai với những lời nói đó thì rất nguy hiểm. Chúng ta phải hết sức thận trọng, lời nói và việc làm phải tương ứng.

Hòa Thượng dạy chúng ta bổ thí pháp trong thời hiện đại này là làm ra tấm gương chứ không phải nói cho hay. Nếu chúng ta khuyên người bổ thí, buông xả thì mình phải là người tích cực bổ thí, buông xả. Dạy người ta quán thân vô thường, quán pháp vô ngã, quán thọ thị khổ mà mình thì không quán gì cả. Vậy mình đúng hay sai?

Cuộc đời này cần có những tấm gương. Các anh em cơ sở vật chất của Hệ Thống đi đến nhiều nơi công tác đã khiến nhiều người ngỡ ngàng khi không bê tha nhậu nhẹt mà còn ăn chay đạm bạc. Gần đây, sau khi lắp đặt cơ sở vật chất cho trường ở Mê Linh, anh em cũng để lại ấn tượng sâu sắc, để lại vạ lần sự kính phục, mến mộ và sự yêu thương. Đó mới chính là đại pháp tòa, không cần có tiếng nói mà chỉ bằng hành động của những con người chân lấm, tay bùn cực nhọc. Bề ngoài không có dáng vẻ của người tu hành nhưng lại quá giống người tu hành đến vậy.

Đấy chính là biểu pháp, hơn hẳn những buổi nói chuyện đầy mồm miệng mà chỉ nói trên trời cao trong khi việc làm hằng ngày vẫn nhuốm “*danh vọng lợi dưỡng*”. Trên Kinh Hoa Nghiêm, Phật dạy: “*Học vi nhân sư hành vi thế phạm*” - Học để làm Thầy người, làm để làm ra mô phạm cho người.

Không những mô phạm cho thế gian mà còn làm mô phạm cho các tầng không gian khác. Một khi thật tâm làm thì chúng sanh ở các tầng không gian khác cũng kính phục. Học Phật mà làm được như vậy thì sẽ chuyển đổi hoàn cảnh, chuyển đổi được vận mệnh của chính mình. Nếu không thật làm thì không thể chuyển được.

Nhà nho có câu: “*Thanh tâm quả dục*” và “*đạm bạc minh tri*”. “*Thanh tâm quả dục*” nghĩa là đời sống phải đạt được “*thanh tâm*”- tâm thanh tịnh và “*quả dục*”- không có dục vọng, xa rời tất cả sự truy cầu danh lợi. Đời sống “*đạm bạc minh tri*” là đạm bạc hết tất cả những “*danh lợi*” thì trí tuệ, chí hướng xuất trần mới có thể dương cao. Mọi sự mọi việc ở thế gian này phải đạm bạc, không để chìm trong “*danh vọng lợi dưỡng, tỵ tu tỵ lợi*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”.

Hôm nay chúng ta học hết chương thứ hai của bộ sách Tịnh Không Pháp Ngữ. Buổi học hôm nay chúng ta tổng kết hai chương đầu của bộ sách này. Trong hai chương đầu, Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta thay đổi tập khí của chính mình. Tập khí không thay đổi thì công phu chẳng ích gì.

Tôi thường nói đạo Phật là đạo giải thoát nhưng vì sao chúng ta niệm Phật, học Phật lâu ngày mà không vui, không có lực, không thấy giải thoát? Là vì chúng ta không xả thì làm sao có an vui. Chương thứ Ba, Hòa Thượng sẽ nhắc đến cảnh giới nội tâm tu hành./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!